

Коли новина про визнання провини дійшла до прихильників Арда за межами суду, почалися сутички, і поліція провела кілька арештів. Адвокат Гуда, Тібальт Булл, заявив, що він хотів би продовжити боротьбу та довести невинність свого клієнта. Втім, його клієнт ризикує отримати шістнадцятирічний термін ув'язнення, якщо його визнають винним після повного судового розгляду.

Такими є головні новини опівдні. Я повернуся з основним випуском о першій годині дня.

1. КРИХІТНИЙ РОЗБИШАКА

Шервудський ліс простягався через чималий шмат землі, від озера Вікторія аж до болотистої Східної Дельти. Двадцять тисяч квадратних кілометрів, заселені ведмедами, зміями, велетенськими жуками з хрустким панциром і численною популяцією жовтих птахів, які не живуть більше ніде на Землі.

За різними оцінками, людське населення Шервуда становило від тридцяти тисяч до чверті мільйона, причім більшість з тих людей від чогось або від когось переховувалися. Бандити, байкери, релігійні секти, терористи, біженці... А на додачу — дванадцятирічний школяр, за голову якого призначено нагороду в сто тисяч фунтів стерлінгів.

Щоби знайти Робіна Гуда, потрібно проїхати вісім кілометрів на північ від його рідного міста Локслі, звернути праворуч із дванадцятисмугового швидкісного автошляху 24, а тоді йти пішки порослою лісовою дорогою аж до паркувального майданчика торговельного центру Дизайнерських аутлетів Шервуд.

Минуло понад десять років, відколи в розлогому торговельному центрі продавали кухонне приладдя й уцінені сумочки. Тепер у цьому занедбаному Н-подібному просторі розмістилася добре організована незаконна спільнота, захищена дротами й давачами руху, а також озброєними охоронцями, які чергують на хиткій дерев'яній спостережній вежі.

Хоча показувало лиш першу годину гарного весняного дня, Робін Гуд ховався у своєму лігві на верхньому поверсі колишнього магазину спортивних товарів. То було приміщення розміром вісім на шість метрів, зі стінами, зробленими з хистких магазинних перегородок. Він лежав долілиць на затхлому, але зручному матраці, під великими подушками, двома ковдрами та берберійським килимом.

Робінову найкращу подругу, Маріон Мейд, відправили сказати, що обід готовий. Вона здогадалася про його сховок під купою постільних речей лише завдяки тому, що звідти визирала пара брудних пальців.

— Привіт, друже, — тихо привіталася Маріон, ставши на коліна біля ліжка. — Всі сідають за стіл.

— Я не голодний.

Робін замовк. Він не хотів, аби вона вловила його смутний настрій. Зазвичай вона пірнала в подушки або, схопивши Робіна за кісточку, лоскотала йому ногу. Але сьогодні все було інакше.

— Мені страшенно прикро щодо твого тата, — озвалася Маріон.

— Я навіть не можу його відвідати, бо мене відразу схоплять, — таки не стримався і покаржився Робін. — Мама померла. А старший брат живе в розкошах у Замку Шервуд зі своєю новою матір'ю.

— У тебе є я, — запевнила Маріон. — І тут ти можеш розраховувати на кожного з нас.

Робін не відповів, отож дівчина застосувала іншу тактику. На жаль, її тон прозвучав різкіше, ніж їй хотілося.

— І що ти робитимеш? Залишатимешся під купою ковдр до кінця життя?

— Непогана ідея, — відрубав Робін.

— Якщо не хочеш сидіти разом з усіма... Принести тарілку сюди? А після обіду подивимося фільм на нетфлікс. Це підбадьорить тебе.

— Інтернет не працює, — мовив Робін. — І тут немає чим зайнятися. Страшенно нудно. А мене ще й нікуди звідсіля не выпускають.

— То який вихід? За твою голову призначено винагороду в сто тисяч. Кожен покидьок у Шервудському лісі полюватиме на тебе.

Маріон побачила, як гора покривал ворухнулася. Килим сповз на підлогу, здійнявся пил, і дівчина усміхнулася, узрівши свого друга, спітнілого й без сорочки. Його очі були липкими від сліз, а волосся ще більш розпатлане, ніж зазвичай.

— Що смішного? — спитав Робін, потягуючись і позіхаючи.

— Вигляд маєш неперевершений, — підколола Маріон. Вона помітила на підлозі Робінову футболку, підняла й кинула йому. — Немов загублене цуценя.

— Я, правду кажучи, таки зголоднів, — зізнався Робін трохи веселішим тоном, просуваючи голову крізь отвір у футболці.

— Ти завжди голодний, — відказала Маріон.

— Хлопець росте, — Робін лягнув себе по животі, а потім наморщив носа. — Від тебе смердить рибою?

— Ходила на риболовлю з Фреєю, — пояснила Маріон, нюхаючи свій худі. — Мабуть, забризкалася, коли потрошили рибу.

Робін підвівся з кислотою міною:

— Дякую, що запросили мене з собою.

— Ми не могли запросити, бо тобі не можна виходити з торговельного центру без охорони, — розтлумачувала Маріон, поки Робін натягував понівечені кросівки.

— Я не витримаю ще одного тижня сидіння, займаючись лише шкільними вправами й sudoku твоєї тітки Люсі, — мовив Робін. — Мені потрібна пригода. Наприклад, витягнути тата з в'язниці.

Маріон засміялася.

— Нам по дванадцять років, а острів Пелікан — найнадійніше захищена в'язниця в країні. Словом, десять із десяти за амбіції, але великий нуль за практичність.

— То я банально сидітиму тут, старіючи й нічого не роблячи?

— Дорослі нами командують, ми виконуємо нудні шкільні завдання і намагаємося при нагоді розважатися, — відказала Маріон. — В цьому, загалом, полягає дитинство.

— А хто хоче бути звичайною дитиною? — рішуче заперечив Робін, хапаючи карбоновий лук, що висів на стіні біля ліжка. — Я — не звичайний. Я — Робін Гуд.

Маріон розреготалася, відчиняючи хиткі дерев'яні двері.

— Що тут такого смішного? — буркнув Робін.

— Ти... — засміялася Маріон. — Ти *таке* вигадав!

2. МЕТАЛЬНІ ЗІРКИ НІНДЗЯ

Зведений Робінів брат, Джон Гуд, перебував якраз у школі, коли, перевіряючи телефон на початку обідньої перерви, дізнався про тюремне ув'язнення батька.

Здоровенний шістнадцятилітній хлопець був розлючений тим, що Арда підставили корумповані поліцейські. І водночас він розумів: краще визнати вигадану провину й отримати три роки ув'язнення, аніж постати перед судом, ризикуючи отримати шістнадцять. Особливо в Центральному суді Локслі, де служителі Феміди славилися такою ж корумпованістю, як і поліцейські...

А проте, новина вибила Джона з колії. Він забув у своїй шафці підручники, потрібні на післяобідні уроки, тому нині поспішав нагору. Хотів устигнути забрати їх перед дзвінком.

Учням було заборонено підніматися нагору під час обідньої перерви. Спіймавши когось на гарячому, працівники школи відправляли порушника назад, однак траплялося, що й затримували. Саме тому Джон зупинився і почав прислухатися: зі сходів угорі доносилися звуки якогось шкрябання.

Через кілька хвилин почув, окрім шкрябання, ще й голоси. Переконавшись, що то не дорослі, він піднявся і побачив хлопців із восьмого класу, які відбували покарання, відмиваючи графіті під час обідньої перерви.

Хлопцям доручили змити двометрову помаранчеву стрілу, над якою були написані Правила Робіна Гуда. Хоча вони працювали увесь обідній час, а проте встигнули стерти лише половину стріли та порозмивати літери в Правилах Робіна Гуда, наслідком чого стали їхні мокрі штани та помаранчеві патьоки на стіні.

Хлопці зняковіли, зауваживши на сходах Джона Гуда.

— Ти його брат, — сказав один, із кучерявим рудим волоссям.

— Малий Джон, — додав інший, хлюпаючи мочалкою у відрі. — Тебе ж так називають, еге?

— Тому що я дуже маленький, — зіронізував Джон, якого роздратували одразу три речі.

По-перше, Джон вважав абсурдом те, що його надокучливий молодший брат став героєм після того, як поцілів стрілою в пахвинну ділянку місцевому шахраєві Гаю Гізборну та влаштував пограбування, розстроївши дві поліційні машини під час заворушень у Локслі. По-друге, Джон був нерішучим і не любив теревенити з випадковими людьми. По-третє, він квапився забрати речі з шафки й потрапити на післяобідній урок, що проходив у природничому блоці на протилежному боці школи.

— Робін став легендою, — сказав кучерявий, простягаючи Джонови кулак, аби той стукнув по ньому. — Сподіваюся, твій брат у безпеці, де б він тепер не був.

— Ми не спілкуємося, — Джон без ентузіазму торкався кулаком до намилених кулаків молодших хлопців. — Гадаю, він у надійному місці...

Джон саме витирив руку об штани, коли, повернувши за риг, ледь не зіткнувся з Клер Гізборн і двома її приятелями. Вони

були достатньо великими на зріст, аби залякати будь-якого учня їхньої школи. Будь-якого, крім Джона Гуда.

— Малий Джон, прошу-прошу! — радісно гукнула Клер Гізборн.

Клер і Джон були однолітками. За міцністю вона не поступалася жодному хлопцеві. Досвідчена експертка з бойових мистецтв, донька негідника Гаю Гізборна. Йї остання людина, на яку Джон Гуд хотів би наткнутися в порожньому шкільному коридорі.

— Я просто йду до своєї шафки, — мовив Джон, махнувши рукою у відповідному напрямі.

Клер почала копіювати його гучний голос, але вимовляючи слова таким робом, аби його відповідь звучала по-дурному: «Йду-у-у до своє-є-єї ша-а-а-афки».

Двоє її друзів-розбишак загіготіли.

— Я чула, твій татко перебуває дорогою до в'язниці на острові Пелікан, — не вгавала Клер. — Та й малий Робін довго не протягне на свободі. Зважаючи на велику нагороду за його голову.

Джон зробив крок назад і розвів руками, показуючи, що не має наміру сперечатися. Клер відповіла кроком вперед, а потім відтягнула свою фіолетову футболку, демонструючи пружний прес і футляр з кишнями для шести неймовірно гострих металених зірок ніндзя.

— Тобі подобаються мої нові іграшки, Малий Джоне? — запитала Клер, піднімаючи одну брову. — А як у тебе з роботою ніг?

Вона висмикнула зірку ніндзя і кинула її. Один гострий зубець встромився в підлогу в тому самому місці, де секундою раніше був Джонів носак.